

**„Keresd a békét és járj utána”
Testvéri élet és kiengesztelődés**

1. A béke kovásza a világban

Húsvéti öröm, hogy a mai technikai eszközök segítségével össze tudunk jönni ezekre a napokra, hogy együtt formálódjunk és elmélyedjünk egy olyan témában, mely mindig alapvető fontosságú, és az is lesz hivatásunk számára, mindenki és az egész emberiség számára, mely, ha elveszíti a békét, elveszíti önmagát és nem lesz emberséges többé.

Nemcsak közösségeink életében fontos a testvéri életen és a kiengesztelődésen munkálkodni, hanem olyan küldetés ez, melyet az Úr az egyházra, minden keresztény közösségre, minden tanítványra rábíz, „hogy üdvözljön általa a világ” (Jn 3,17).

Szeretném, ha ez az öt kapitulum segítséget nyújtana ezen téma és tapasztalat, e hivatás és küldetés elmélyítésében. Ezért elkészült a fordítás a Rendben használt nyelvekre, mert ezek helyettesítik a *Pünkösdi Levelet*, melyet küldeni szoktam. Akkor lehetséges egy mindig megújuló Pünkösöd, ha felajánljuk a Léleknek azt a készségünket, hogy Krisztus békéjének eszközeivé váljunk, ahogyan azt a Szent Ferencnek tulajdonított ima alapvetően kéri tőlünk, és amelyet a kurzus elején elimádkozhatunk:

„Uram, tégy engem a te békéd eszközévé:
ahol gyűlölet lakik, oda szeretet vigyek,
ahol sértés, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol kétely, oda hitet,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétségbeesés, oda reményt.”

A kurzus címe a 33. zsoltár egy versét idézi, melyet a Regula a Prológus egyik szakaszában említ:

»Ezeket kiáltja oda az Úr a népsokaságnak, amikor keresi munkását, majd így folytatja: „Ki az az ember, aki életet óhajt és jó napokat kíván látni?” (Zsolt 33,13) Ha ennek hallatára azt feleled: "Én", akkor Isten ezt mondja neked: „Ha igazi és örök életet akarsz, tiltsd el a nyelvedet a gonosztól, és ajkad ne szóljon csalárdságot, fordulj el a gonosztól és tedd a jót! Keresd a békét és járj utána!” (Zsolt 33, 14-15).

Ha ezt megteszitek, szemem rajtatok lesz, és fülem meghallja könyörgéséteket. És még mielőtt segítségül hívnátok, azt mondom nektek: "Íme, itt vagyok".

Mi lehetne édesebb számunkra, szeretett testvéreim, az Úrnak e minket hívó szavánál? Íme, így mutatja meg jóságosan az Úr az élet útját.« (RB Prol 14-20)

Az embert kereső Isten és a neki válaszoló ember közötti párbeszédbe szövi Szent Benedek a 33. zsoltár versét. Isten mindig visszatér, hogy megkeresse Ádámot, aki elrejtőzött, de már nem a földi paradicsom bokrai között, hanem a tömeg, a sokaság között. Istennek nem elég egy névtelen, személytelen egy tömegkapcsolat velünk, hanem szemtől-szembe akar lenni minden emberrel, minden szívvel. Milyen fontos korunkban, hogy ennek a tudatában legyünk akkor, amikor az emberiség nemcsak névtelen, alakatlan tömeggé, hanem számítógépes tömeggé alacsonyodik, amely csak virtuálisan találkozik, és amelyet olyan vezetők uralnak, akik nem keresnek mást, mint egy számszerű, névtelen, találkozás és személyes kapcsolat nélküli konszenzust! Ellenben milyen

gyönyörű azt látni, hogy Isten azáltal, hogy elküldte Fiát a világba, aki azért jött és jön most is, hogy személyesen keressen meg minket, hogy személyes találkozást és kapcsolatot kínáljon nekünk. Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeressen és megmentsen minden egyes elveszett bárányt. Amikor megtalálja, visszaviszi a nyájba, vagyis magával viszi a többi juhhoz, hogy testvéri közösséget alkossanak együtt. Isten nem névtelen tömegnek teremtett bennünket, hanem testvéri közösségre.

Fontos azonnal megjegyezni, hogy éppen az a tény, hogy az Úr minden szívvél személyes kapcsolatot keres, ez teremti meg a közösséget, az igazi közösséget közöttünk és az egész emberiséggel is. A sokaság közepén egyetlen ember kimondja: „Én!”, válaszolva Isten hívására, olyan ez, mintha még a tömeg is kevésbé lenne névtelen, elkezd közösséggé, Isten népévé válni.

Fontos ezen elgondolkodni ma, amikor az Egyház egyre inkább egy kis maradékká válik, de egy olyan maradékká, melyet a Szentlélek kovásszá tesz a tömegben. Minek a kovászává? A testvéri közösség, a megbékélés és így az igazi béke kovászává.

Nemrégiben abban a kegyelemben volt részem, hogy Giorgio Marengo bíboros meghívására Mongóliába látogathattam, hogy megismerjem ebben a nagy országban az egyház tapasztalatait. A katolikus egyház alig több mint harminc éve van jelen, mintegy 1500 tagja van. Körülbelül hatvan misszionárius dolgozik ott, minden kontinensről, különböző rendekből és kongregációkból. Ami a legjobban megragadott, hogy a közösségek és az erő kicsinysége számukra nem az egyház életének végét jelenti, hanem csíráként tekintik, annak tudatában, hogy Isten Országáa egy kis mustármag, melynek Isten sok termést tud adni (vö Mt 13,31-32). Isten Országáa mindenekelőtt az a kovász, mely a Lélektől kapja a képességet, hogy az egész tészta megkeljen (vö Mt 13,33). Nem is annyira az a fontos, hogy nagy dolgokra legyünk képesek, hanem hogy ápoljuk az élesztő egyszerű jelenlétét a tésztaiban. Minden kapcsolat, minden személyes kapcsolódás értékes és gondozni kell, mert így kerül a „kovász” a nagy tömegbe, ahol lassan növelni kezdi Isten Országát.

Fontos, hogy bárhol is vagyunk, és bármilyen állapotban is van az egyház és a Rend, bármilyen állapotban is van a közösségünk, ne felejtjük el, hogy mindannyian erre vagyunk meghívva. Nem szabad arra vesztegetnünk az időnket, hogy büszkék legyünk, ha nagyok és erősek vagyunk, vagy szomorúak legyünk, ha kicsik és gyengék vagyunk: kicsiként vagy nagyként, erősen vagy gyengén, Isten csak azt akarja, hogy az Ország kovásza legyünk a világ tésztaiban.

Ezt fejezi ki a *Lumen gentium* egyik szakasza, mely visszavezet bennünket az egység és a béke témájához, aminek előmozdítása a hivatásunk:

„A messiási nép, bár ténylegesen nem foglal magába minden embert, s nem egyszer kisdud nyájnak tűnik, az egész emberiség számára az egység, a remény és az üdvösség nagyon erős hajtása. Krisztus, aki ezt a népet az élet, a szeretet és az igazság közösségévé alapította, eszközként is fölhasználja mindenki megváltására, és elküldi az egész földkerekségre a világ világosságául és a föld sójául (vö. Mt 5,13--16).

(...) Isten összehívta azokat, akik hittel tekintenek Jézusra, az üdvösség szerzőjére, az egység és béke princípiumára, és Egyházat alkotott belőlük, hogy ez az Egyház legyen minden egyes ember számára ennek az üdvöt hozó egységnek a látható szakramentuma.” (LG 9§)